

»Vill någon — — — Kommer ej vittne, som stämdt är, böte från och med 5 till och med 100 kronor och lägge sedan viss dag och vite före — — — dertill».

Stockholm den 25 januari 1897.

Georg Kronlund.

N:o 86.

Af herr **G. A. E. Kronlund**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utarbetande af förslag till ändring i förordningen ang. försäljning af brännvin m. m. i syfte att erhålla strängare straffbestämmelser vid återfall i förseelse mot förordningen.*

Bland nykterhetsvänliga kretsar framhålles ofta och med skärpa, hurusom den nu gällande lagstiftning, som afser att förebygga oloflig försäljning af spritdrycker, företer åtskilliga brister, som ofta göra det åsyftade ändamålet illusoriskt.

Bland dessa vill jag särskildt framhålla dels de i kongl. förordningen angående villkoren för försäljning af brännvin m. m. den 24 maj 1895 förekommande straffbestämmelser för återfall i de förseelser, hvarom i förordningen är fråga, och dels frånvaron af särskilda stadganden om straffskärpning vid fortsatta förbrytelser.

Enligt åberopade förordning drabbas andra resan dylik förseelse af böter från 60 till och med 120 kronor, tredje resan från 120 till och med 240 kronor och först fjerde resan af fängelse.

Erfarenheten torde nog hafva visat, hurusom nykterhetsrörelsens värsta fiender äro lönkrögarna.

Den jemförelsevis stora och lätt förvärfvade vinst de skörda af sin olofliga handtering utgör för dem en stark lockelse att, ehuru lagförda därför, återupptaga sin handtering. Dess utöfvande stärfjas ingalunda, såsom önskligt vore, genom de i förordningen i fråga förekommande straffbestämmelser. Så länge som förseelsen kan försonas genom böter, innebär straffet för lönkrögaren icke något afskräckande, enär lönkrögaren med hänsyn till den rikliga vinsten af handteringen vanligen icke har någon svårighet att erlægga böterna. Först då frihetens förlust följer på förseelsen, torde straffet verka såsom ett korrektiv och hämmande på rörelsens fortsatta utöfning.

Fängelsestraff ådömes såsom ofvan nämnts först vid fjerdere resan. Vid tillämpningen af de allmänna principerna om återfall i brott måste således en lönkrögare hafva lagförts, bötfälts och erlagt böterna eller undergått förvandlingsstraff för tre särskilda förseelser, hvarje förseelse föröfvad efter undergången bestraffning för den föregående förseelsen innan fjerdere resans straff kan tillämpas. En person, som lagförts för första resan oloflig bränvinsförsäljning, kan sålunda under handläggningen af detta mål föröfva huru många sådana förseelser som helst utan att dessförinnan kunna därför fällas till annat än ansvar för första resan. För ett krögerimåls afgörande torde väl oftast vid underrätterna på landet, der ännu såsom å de flesta ställen i Norrland blott tvenne tingssammanträden årligen hållas, 2 à 2½ år åtgå. Således för behandling af tredje resans förseelse 6 à 7 ½ år. Inom en sådan tidrymd och ofta ännu längre lemnas således lönkrögaren fritt spelrum att utan annan påföljd än litet böter utöfva sin för befolkningen i moraliskt och ekonomiskt afseende förderfbringande verksamhet.

Att en ändring i gällande lagstiftning i detta afseende är af nöden påkallad torde, med anledning af hvad jag anförde, vara tydligt, och denna ändring torde böra resultera i skärptare straffbestämmelser för återfall uti ifrågavarande förseelser samt särskilda stadganden utöfver de i 46 § uti ifrågavarande förordning omförmälda, åsyftande ökad straffmått vid fortsatta förseelser utöfver de för hvarje särskild resa bestämda.

På grund af hvad jag ofvan anförde, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t ville låta utarbета förslag till ändring i kongl. förordningen angående försäljning af bränvin m. m. den 24 maj 1895 derhän, att *dets* strän-

gare straffbestämmelser meddelades i fråga om återfall i förseelser mot förordningen, med urbota bestraffning om möjligt redan vid andra resan dylik förseelse, *och dels* att enahanda straffförhöjning, som för återfall är stadgad, må, der omständigheterna dertill föranleda, kunna tillämpas jemväl å fortsatta förseelser mot förordningen.

Stockholm den 27 januari 1897.

Georg Kronlund.

N:o 87.

Af herr **G. A. E. Kronlund**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om förslag till ändring i förordningen angående inteckning i fast egendom m. m.*

Vid flere föregående riksdagar har förslag framstälts om ordnande af frågan rörande lösen för gravationsbevis och i sammanhang dermed berörts sättet för ett sådant bevis' utfärdande. Som bekant är, förfäres dervid på flera olika sätt och uppbäres olika lösen därför, beroende på de grunder hvarefter den debiterats.

Sålunda plägar enligt i justitieombudsmannens berättelse för år 1895 lemnade uppgifter en och annan domare för gravationsbevis, omfattande tiden från och med 1876 års början till och med nuvarande tid, ej taga högre lösen etc. än för vanliga gravationsbevis, omfattande 10 år, enär bestämmelserna i förordningen angående expeditionslösen synas afse endast gravationsbevis för 10 år eller derunder. Enahanda praxis följes i Stockholms rådstufvurätt. Andra domare pläga på en i allmänhet framställd begäran om gravationsbevis, expediera sådant för 10 år, men, i fall uttryckligen an-